

Uši a Vítr

UNDERGROUND REVUE

ROZHOVOR • SÉPIOVOU KOSTÍ • MÚZY MEDÚZY • VRŠOVICE 2016 • FILMOVÉ OKÉNKO • TRAUMERŮV SLOUPEK • PODIVUHODNÉ NECESTY • KOMIKS HOVORY S HEROTEM • SVJET PODLE KVĚTUZORA • MIKYHO ZÁPISNÍK • DÝMEM • PŘEKLADY • DŮKAZY • ZÁPISKY BÁSNÍKA ULICE • OHEŇ NA STŘEŠE

Rozhovor: Miloš Čuřík & Zina Lišková

*Po čtyřech letech proběhla v Brně Valná hromada, tedy přehlídka převážně avantgardních kapel, které zde působily v 80. letech, kdy se formovala tzv. brněnská alternativa. Odehrála se 26. ledna 2024 v brněnském klubu Sibiř a vystoupili zde brněnští Budoár staré dámy, Sbor hudby s Petrem Randulou, a předchůdci Mňágy & Žďorp, tedy Slepé střevo s Petrem Fialou. Valnou hromadu poctili svou návštěvou také organizátor Miloš Čuřík (*1947) se spoluzakladatelkou Valných hromad Zinou Liškovou (*1959) a zauxpomínali zde na toto období. Z tohoto rozhovoru přinášíme přepis.*

Miloš Čuřík a Zina Lišková na Valné hromadě v Brně 26. 1. 2024. Foto Tomáš Daněk
Rozhovor na str. 2.

Festival Napříč: 27. ročník

Skalákův mlýn, Meziříčko u Želetavy, 30.–31. srpna 2024

büfé, výčepy, antikvariát, vetešnictví, distro, dvě moderované scény...

Pátek (velká scéna) od 19.00: **The(y) wanted** (Černá Hora), **Undersphere** (Třebíč), **Edith** (Praha), **Lamram jam** (Brno)

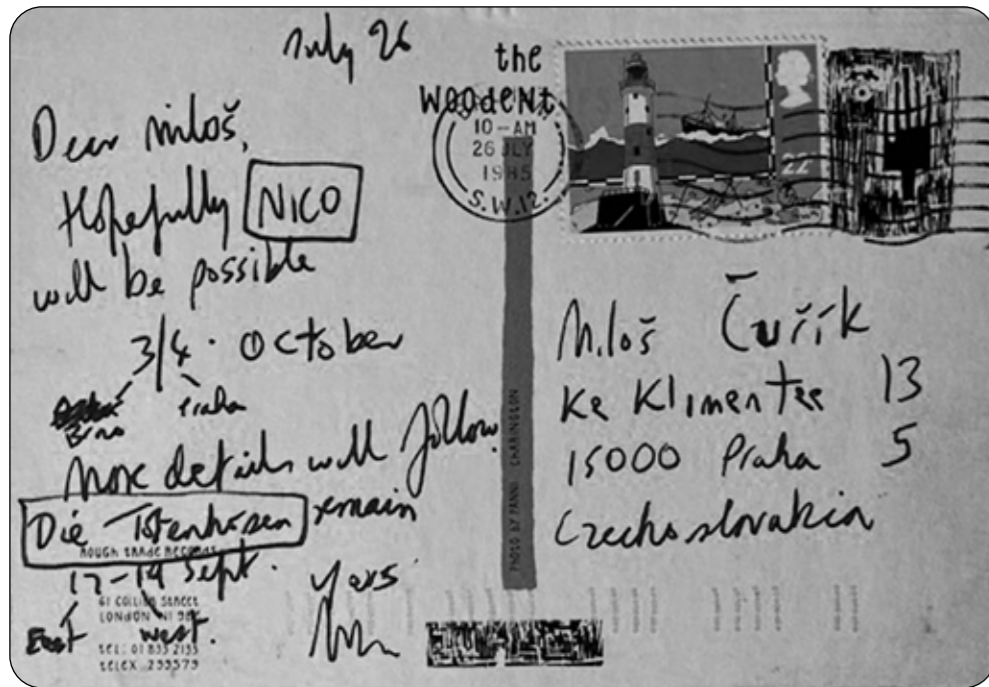
Sobota (malá scéna – podloubí) od 13.30: **Chyba – jednoaktovka Václava Havla** (Sudice), **Černá slepice – divadlo** (Strakonice), **Marie Čmelíková** (Kyjov, Brno), **Černá slepice – kapela** (Strakonice), **Lukáš Trejbal & Honza Rýdl** (Nymburk), **Ivan Motýl** (Ostrava), **Tomáš Metelka** (Plzeň)

Sobota (velká scéna) od 16.30: **Pan Karel** (Jihlava, Praha), **Oliverova dálka** (Poděbrady), **Jakub Noha Band** (Praha, Liberec, Veselí n. Moravou), **Sdružení rodičů a přátel ropy** (Praha), **Orchestr Gerstnerova Chaosu** (Jihlava), **Johnny service** (Plzeň)

Výtvarno po celou dobu festivalu: **Chosé Jusku & Eva Macholánová**

Rozhovor na téma vzniku Valných hromad

Pohled je od manažera Nico, Nicka Hobbse z 26. 7. 1985. Dle slovo Miloše Čuříka: Z koncertu si moc nepamatuji, po jeho začátku mne a Vojtěcha Lindaura zajistila StB a po proním výsledku u KS Opatov odvezla na služebnu VB v Michli. Odcházel jsem po ránu a během týdne mně PKS zrušilo oprávnění konferovat a pořádat poslechové pořady.

Petr Randula: Řada z vás možná Miloše Čuříka zná z pořadů, které dělal v Brně a po celé České republice, znají ho z řady koncertů, které dělal v 70. a 80. letech. De facto to, že přivedl Nico do Brna a do Prahy (říjen 1985) ho stálo konec jeho angažmá v oblasti kulturního snažení, ale přesto byl a je nadále aktivní.

MČ: O alternativě bych moc nemluvil – osobně si myslím, že existuje něco jako duch muziky, který je samozřejmě všude přítomný a manifestuje se různým způsobem a pokud se najdou dostatečně otevření lidé, tak duch hudby nechá zaznít. Pak je úplně jedno, jestli se tomu dodatečně říká rock, folk, jazz, klasika atd. To není šiška salámu nebo knedlík. Já si myslím, že se nedá dělit – to je možná dobrý pro hudební kritiky nebo když člověk chce říct kamarádovi, co slyšel, tak třeba použije takového pojmu, jinak to nemá žádnou cenu. Já jsem nadšený z toho, že ten duch hudby se před chvílí (rozhovor probíhal po vystoupení skupiny Budoár staré dámy, pozn. red.) zase tady projevil. Bylo to strašně krásné představení a já mám pocit, že vy návštěvníci jste taková velká rodina.

Rád bych uvedl Zinu Liškovou, dříve Wernerovou, která zakládala společně s Petrem Wernerem Valné hromady v Brně. Zino, co bylo prvotním impulzem k pořádání Valných hromad? Či to byl nápad?

ZL: My jsme s Petrem měli tehdy kapelu Nukleus. Petr tam hrál na basovou kytaru a já jsem dělala zvukařku. Zkoušeli jsme

na kulturním domě a jako další kapela tam tenkrát zkoušel Petr Váša s kapelou Uzené koleno band. Petra tehdy napadlo, že bychom si mohli zahrát společně, tak jsme začali vymýšlet a domlouvat společně vystoupení. Nakonec to bylo v Tuřanech, což byla první Valná hromada. Název Valná hromada vymyslel Petr a my jsme to začali společně rozvíjet. Jelikož jsme fungovali ve středoškolském klubu Křenová, kde jsme dělali s Petrem poslechové pořady a tam byla otevřená a odvážná vedoucí Vladka Smutná. Díky ní jsme pod tímto středoškolským klubem začali pořádat Valné hromady. Dvě byly na Charbulově, což byl sálek v rámci nějakého učiliště kuchařů nebo něčeho takového. Další byla v Líšni. Fungovalo to tak, že dramaturgii jsme dělali spolu, Petr zajišťoval technické vybavení a zvučili jsme spolu, respektive jsme se střídali. Oba jsme byli v Jazzové sekci a na jednom výletě do Varšavy na Jazz Jamboree jsme se na takovém spontánním večeru v hotelu seznámili s lidmi z výboru Jazzové sekce. S nimi jsme poté začali spolupracovat na koncertech, takže jsme si navzájem přehazovali kapely – my jsme jim zprostředkovávali kontakty na Brňáky a oni nám zase posílali ty pražské objevy.

Valné hromady probíhaly od odpoledne do večera a nebyly tam jenom hudební skupiny, ale bylo to otevřené pro další alternativy, takže tam například vystupoval Lumír Tuček – recitační skupina Vpřed z Prahy, což byli průkopníci fyzického básnictví, než s tím začal Petr Váša. Pak třeba bratři Cabanové, což zase bylo po-

hybově taneční vystoupení. Takže tam bylo všechno možný, samozřejmě i Mikoš Chadima tam vystupoval.

MČ: Byly ty festivaly schváleny příslušnými úřady? Měly účinkující soubory zřizovatele a status souboru zájmových uměleckých činností, jak to muselo tehdy být?

ZL: Jak jsem říkala, bylo to pod Vladkou Smutnou, tedy středoškolským klubem na Křenové. Povolovačky se dělaly – nosili jsme to tenkrát na povol, protože to bylo pod klubem SSM na Křenové, takže jsme to nosili na výbor SSM. Ti tehdy seděli někde, jak je teď Tesco u hlavního nádraží.

MČ: My jsme vlastně spřízněný duše, protože, alespoň jak to tvrdí Chadima v té svojí Alternativě (kniha Mikoš Chadima – Alternativa I, 2015, pozn. red.), že vlastně to, co se dělo napřed v tom klubu na Invalidovně, kde zkoušela skupina Inrow (s vynikajícím kytaristou Milanem Kormoutem) a pak se tam přidaly další party, Impuls, Chadimovy sestavy a tak. A to, co vy jste dělali tady v Brně, tak to byla taková obdoba celopražských přehlídek rockové a jazzové tvorby, které jsem v 70. letech založil. Ty se později staly nedílnou součástí Pražských jazzových dnů. Jak si vzpomínám, tak tam ani nemohla žádná kapela z Brna, protože činnost tohoto klubu skončila v roce 1976 a pokud se nemýlím, tak Valné hromady vznikly někdy počátkem 80. let. Kdyby se mě někdo zeptal, jaký kapely z Brna nebo z Moravy jsem vlastně uváděl, tak si vzpomínám na fantastickou zpěvačku Mirku Křivánkovou, která měla rozsah snad čtyři oktávy. Bohužel to tehdy strašně špatně dopadlo. A potom výborné jazzové duo Kašuba Adam. Já jsem je pozval do klubu u Zábřanských, kam se přesunulo to rockový a jazzový centrum – což pochopitelně vymyslela jazzová sekce a já jsem byl pověřený dramaturgií – a zrovna ten večer, kdy tam měli vystoupení, tak tam přišli policisté a celou akci skončili. Já jsem byl obviněn z toho, že jsem nějakému policajtovi natrhl rukáv. V té době jsme s předsedou Jazzové sekce panem Šrpem ještě byli přátelé, tak jsme šli do Vítkovy ulice a tím to všechno skončilo – vlastně to byly pouhé čtyři pořady.

ZL: S těma policajtama to bylo zajímavý, že nám to překvapivě vycházelo. Co se týkalo povolovaček, tak některý kapely měly zřizovatele, některý neměly – my jsme v tom chvíli nějak bruslili, něco zaštitila Vladka, něco bylo načerno, že to nebylo napsané ani na té povolovačce. Třeba kapela Ještě jsme se nedohodli byla

Miloš Čuřík na Valné hromadě v Brně 26. 1. 2024. Foto Tomáš Daněk

napsána jenom na první akci, na druhé už byli uvedeni jenom jako hosté, pak myslím byli uvedeni jako Králíci. Vždycky se to nějak obešlo, že se to pojmenovalo jinak.

MČ: Jak na Valné hromady reagovalo publikum? Kolik tam bylo asi lidí?

ZL: No to byly narvané sály, vždycky byly plný, tak 300 až 500, prostě kolem 400. My jsme to neměli zánrově zaměřené, takže tam bylo všechno možný. Prostě kdo si chtěl zahrát, tak si tam zahrál.

MČ: Byli pořadatelé Valných hromad vystaveni represím ze strany veřejné bezpečnosti, STB, vedení škol atd.?

ZL: Akce na Charbulově prošly překvapivě v pohodě a policajti přišli až na poslední Valnou hromadu v Líšni. V té Líšni roku 1983 měli policajti nějaký problém s programem a snažili se vyzvědět nějaký informace, který jim nebyly poskytnuty a potom překvapivě odešli. Ale nic z toho tehdy nebylo. Skončilo to pak tím, že Vladka odešla ze středoškolského klubu na Křenové, šla potom do vysokoškolského klubu, kde už tyto možnosti nebyly a nějak to vyrchalo. U něčeho jsme se pak ještě sešli, třeba u té Nico, jinak jsme dělali nějaké koncerty a výstavy, ale to už nebyly Valné hromady.

MČ: A jak na to všechno po letech vzpomínáš?

ZL: Na co vzpomínám byla ta úžasná atmosféra, protože tam byla neuvěřitelná spolupráce a solidarita, jak účinkujících, tak účastníků. Každý se snažil maximálně možně se chovat tak, aby vše dopadlo v pořádku, aby třeba nepřijeli policajti.

MČ: Já myslím, že je strašně důležitý, aby neupadlo v zapomnění, kdo vlastně s tím vším přišel. Dost často je totiž paměť děravá, selektivní... Mně se to stalo moc-

krát – týkalo se to třeba toho koncertu Nico. Vůbec nejde o to, že by měl někdo něco za každou cenu revidovat, ale je dobrý, když se ví, jak to vlastně bylo. Děkuju Zino za to, žeš přišla a žeš se podělila o vzpomínky. Já to zároveň považuju i za poctu Petrovi.

Rozhovor veden na pódiu v rámci Valné hromady v brněnském klubu Sibiř 26. ledna 2024. Připravili Honza Bartoň a Petr Randula

Miloš Čuřík a Zina Lišková na Valné hromadě v Brně 26. 1. 2024. Foto Jan Suora

Sépiovou kostí:

Milan Daniel Dlabal

Narozen roku 2001, rodák z Veverských Knínic a student Historie a Estetiky na Filozofické Fakultě Masarykovy Univerzity v Brně. V roce 2024 vydává svoji básnickou prvotinu s názvem *Než nám dali jména*. Jedná se o básnickou skladbu ve formě dialogu, a právě z ní přinášíme v tomto vydání novín Uši & Vítr úryvek.

NEŽ NÁM DALI JMÉNA...

Je nezpochybnitelnou pravdou že světlo přichází zároveň s pádem a tíhou v rubáši z horkého léta podivuhodně se uklánějícího nad propastí času kde i sama věčnost není nic víc než pouhopouhou ozvěnou drobounkých chvil čekání...

...Nebo když si představím tu tíhu duše okleštěné od hmoty... zpívající si neslyšné árie jako by jablko ráje se z ní odkutálelo do středobodu země... to Newton byl první hříšník! To on ho první pojmenoval! Jako nadpis u zповědní knihy třeba by nám odhalil vnitřní pohnutky antických bájí... tvůrce nebo objevitel? na odpověď nejsme ještě dostatečně vysoko...

Dynamika duše zaskvětila vesmír do svých tajemství jako když ve škeblích se ozývají hlubiny svým tělem... byla to krása složená harmonie jež prochází formou a udává rytmus látce... ale přece jen ještě nenasákla tolik aby mohla být i tepnou svého jména...

No jen pijte pijte přáteli! Nechtě je dno té sklenice vašim třetím okem!

A jak jsem dál křesal ty nejjasnější konstelace myšlenek uvědomil jsem si náhle pokles mého charakteru dívajícího se na západ Slunce skrze myši díru... a tam už se na paty lepší jenom prach

prach stavební to kámen veškerého jsoucna hliněná jména by mohla vyprávět... mohla by vyprávět o tom kolik se toho mezi jejich spáry už vešlo a kolik Babylónů to stálo na špičkách zapomnění když jsme tajně nahlíželi pod pokličku obsahu...

Takto byste pil lacinou kávu z plechového hrníčku? Když nemáte co dát... ..zaručte se životem! Zaručte se svojí přítomností i v příštím dějství jako konec pokaždé slibuje že k nám vždycky znovu předstoupí...

To mne přivádí na slova mého profesora který říkával „Vše co vidíme podléhá zkáze...“

A co symboly v barvách? Jaká je barva naděje?

A barva rozkladu?

Horečka která v noci přišla aby ráno byla zimnicí...

Promiňte ale teď Vám opravdu nerozumím...

Víte vlastně je to jako když ležíte na operačním sále to pod nerezavějící kudlou čekajíc na operaci srdce a doktor vás otevře zakroučí hlavou a zklamaně dodá: „Zdi a zase jenom ždi!“... ale proč by i zeď nemohla býti matkou (nebo alespoň macechou) vždyť se noc co noc sklání nad našimi hlavami...

Zdi...zdi...cihly a žluč... ale z jaké strany na nich máme natočit ostnatý drát když už ani nevíme odkud jsme přišli a kam vlastně jdeme? Stejně jsme lapeni třeba i v nesčetných anatomických novotvarech Rodinova kamene... nebo v bílých místech na mapách kde si už nemůžeme vzpomenout jak jsme tam zabloudili...

Jako Théseus který zabil minotaura prostě jenom proto aby musel celý život sledovat býčí zápasy...

Býci a pár slonů z Noemovy archy to už je slušná partička do mariáše...

Možná to bylo před čtyřmi lety nebo čtyřmi životy kdy jsme chodili v pravé poledne po náměstí a jako Diogenes-pes jsme hledali lidi ale ne už s lucernou nýbrž se svářečskými brýlemi... Tehdy všechny věže ukazovaly dvanáct ale žádné neodbýjely zatímco nad Egyptem bylo už slyšet cvrkání kobylek... neopovázily se totiž rušit onu posvátnou tichost vzpomínek tedy dob kdy jsme jim natahovali kolečka...

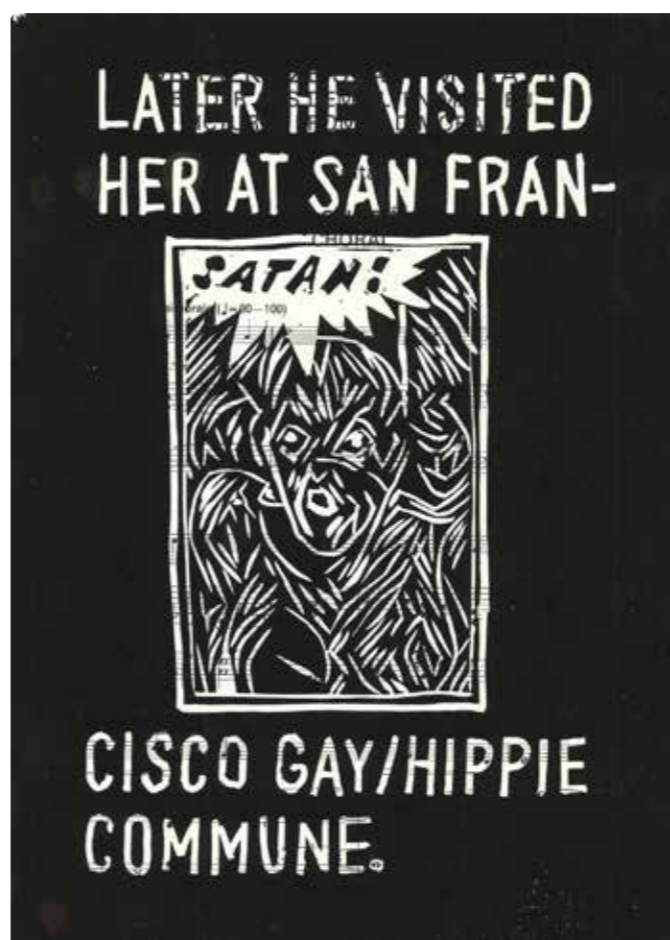
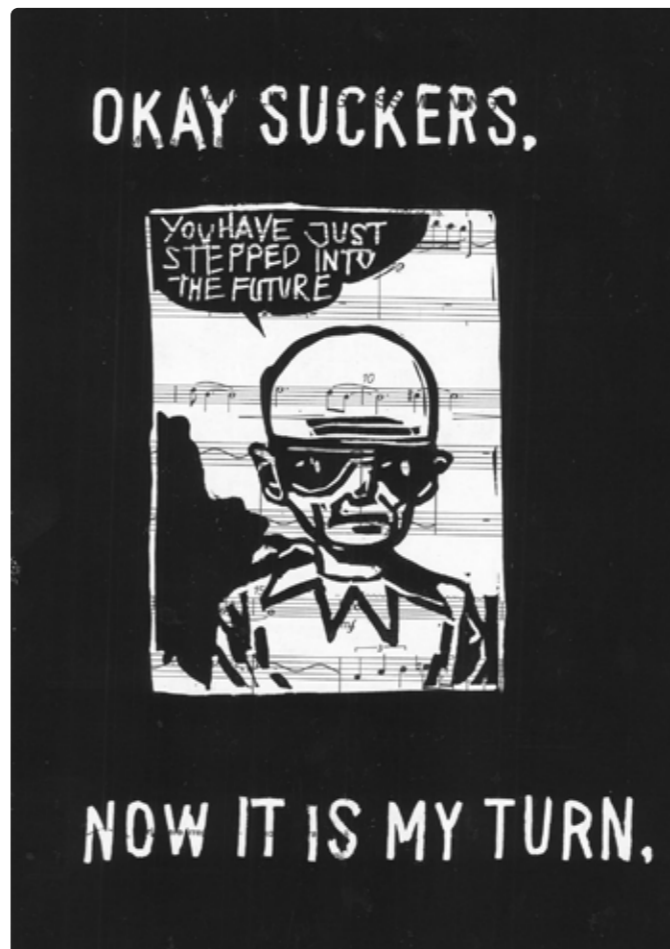
Bradkou starého zšedivělého hodináře zahalovali jsme celá staletí...

Měl pole role dům suchý chléb vodu sůl...

pokračování v knize *Než nám dali jména*

Vršovice 2016:

Vratislav Brabenec & Richard Pecha

Vážil si

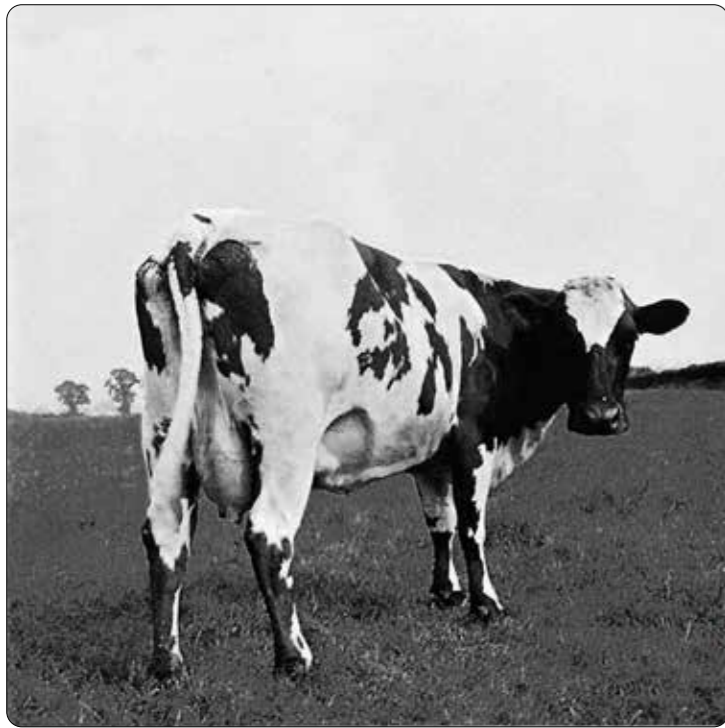
tmy, ticha, samoty i osamění. I ve snech. Zamyšlený, s přivřenými očima, pohledem do země, napůl ve snu narazil – vrazil – vedral se do houfu věřících, kteří pádili jak zběsilí, zanícení, zachvácení nějakou věrou, už aby byli na tom a tom nejposvátnějším fleku, co kdy kde byl. Neviděl je, neslyšel, ale byl mezi těmi těly, postavami, upřímně milujícími, kteří míří tam, kde samo světlo se rodí, žije a bydlí – dobro samo. No, a jak to mohlo asi skončit? Jak asi? Plácal se v tom proudu radostí, nadějí, slávy. Chvillemi to vypadalo, jako by jej nesli na ramenou, ale vzápětí byl hadrác, mičuda z ponožky vycpaná senem. Každý si rád kopne, když je do čeho. A dál? Odříkaných davů, procesí, oslav se mu dostalo podobně jako toho krajíce. Až až. Měl snad nacvičovat – trénovat se v řídkých seskupeních, pak zahušřovat, zrychlovat a jinak zneprjemňovat? Neříkal bych tomu osud, odříkaný krajíc, ani na koho to slovo padne.

Tolik si vážil tmy, ticha a samoty a dostal bez zásluhy na frak. Na onom místě jeho skonu roste už pajasan. Přetěžko daly by se rozeznat, rozlišit jeho cosi jako ostatky mezi vším tím neřádstvem po poutnících. Odpadky, flašky se svatou vodou, svršky všeho druhu, posvěcený písek z cest kudy se kdysi kráčelo za tím nejpravějším a nejspravedlivějším, co kdy bylo a jest. Semínko pajasanu snad jen náhodně nebo i s dobrým odhadem padlo na živnou půdu jeho pozůstatků. A mělo recht, říkalo se pak. Vyrosl strom ztepilý, košatý a plodný. Duše jeho drala se od kořenů až do koruny. Dál, dál, jak to asi...? Dřevorubec už tahá, cuká startovací šňůrou, a je to. Bude po. Duše oddělená od kořenů. Dřevorubec, obcí najatý, vycvičený, se nestačí divit, jak dlouho ten strom padá. Večer to v lokále převypráví. Bude za blázna.

12. 7. 2024

text: Vratislav Brabenec, linoryty: Richard Pecha

Múzy medúzy: Pink Floyd – Atom Heart Mother (1970)

Měl jsem někdy kolem maturity a výjimečně jsem byl doma sám – nevím už, jak to bylo možné, protože doma jinak furt někdo byl – asi byl brácha ve škole, otec v práci a matka někde na srazu. Doma na dvoře jen pes a jasná obloha. Nevím proč, ale na pivo se mi nechtělo – pamatuju, že i tatovi se jednou poštětilo být sám doma, resp. se mnou – máti byla na srazu z gymplu v jiném městě i s přesmáním, jinak jí bylo furt doma plno. Říkal jsem tatovi, ať jde na pivo, když má klid, ale on, že si chce užít samotu domova – za chvíli mi nadšeně říkal, že poprvé od dětství slyší vítr ve stromech... Takže když se mi naskytlá tatáž příležitost, napadlo mě jen tak vysedávat sám na dvorku s čoklem a poslechnout si nějakou parádní hudbu. Dal jsem kazeták do okna a po krátkém váhání pustil *Atom Heart Mother* od Pink Floyd – kouzelné, psychedelicko-symfonické album. Zkraje jsem si připadal jak Josef Kemr, když poslouchá z rádia Hajaju, ale po chvíli už jsem se plně ponořil do tajů titulní kompozice.

Později, v lednu 2014, jsem si neobyčejný hudební zážitek připomenul naživo v brněnské Richard Adam Gallery, a to díky Filharmonii Brno, která tuto skladbu uvedla spolu s díly soudobých skladatelů. Filharmoniky doprovázela speciálně sestavená rocková kapela, violoncellista Jiří Bárta a Český filharmonický sbor Brno.

Na obalu desky je vyobrazena pasoucí se kráva, jelikož Pink Floyd údajně chtěli mít na přebalu nějakou obyčejnou věc. Fotograf Storm Thorgerson ze skupiny Hipgnosis se inspiroval tzv. kraví tapetou Andyho Warhola, vyrazil autem na venkov a vyfotil první krávu, kterou spatřil.

Deska *Atom Heart Mother* je pátým studiovým albem Pink Floyd a stala se prvním albem kapely, které se v britském žebříčku dostalo na první místo, a to navzdory tomu, že jej Dave Gilmour nazval „hromadou bordelů“ a Roger Waters se nechal slyšet, že „by mu nevadilo, kdyby ho někdo hodil do popelnice, aby jej už nikdo nikdy neposlouchal“. Toto album je typickým představitelem britského progresivního a symfonického rocku a nahráli ho v sestavě David Gilmour (kytara, basa, bicí, zpěv), Roger Waters (baskytara, kytara, zpěv), Rick Wright (klávesy, klavír, zpěv) a Nick Mason (bicí, perkuse).

V symfonickém titulním opusu hraje kromě kapely významnou roli orchestr (Abbey Road Session Pops Orchestra a Philip Jones Brass Ensemble) a sbor (John Aldiss Choir). Orchestrálního aranžmá a spolupráce na kompozici skladby (původně pod názvem *Epic*) se ujal avantgardní skladatel Ron Geesin. Skladba zabírá celou první stranu alba (24 minut) a její původní název byl *The Amazing Pudding*. Finální název byl údajně vybrán zcela náhodně, když se členové Pink Floyd podívali do novin (*Evening Standard* z 16. července 1970), kde objevili článek o 56leté matce, která měla kardiostimulátor s atomovým pohonem.

Kompozičně je skladba rozdělena do šesti částí. Začátek skladby s názvem *Father's Shout*, kde se již objevuje nosná melodie, ve 3. minutě nastoupí varhany s houslemi, postupně se přidávají bubny s kytarou a přidá se sbor a orchestr (pasáž s názvem *Breast Milk*). Chvilí před očekávaným katarzním „refrémem“ vše utichne do části *Mother Fore* s decentními sbory a varhany. V 9. minutě začne tato pasáž gradovat za pomoci basy a bicích, aby se v o chvíli později opět zklidnila pasáží *Funky Dung*, kde se v rytmu funkky objeví varhany s basou a dlouhé bluesové kytarové sólo Davida Gilmoura. Po odeznění sóla a celkovém vyklidnění ve 13. minutě začne sbor zpívat slabikové party, ke kterým se postupně přidá dechový orchestr s nosnou melodií, aby v 15. minutě znenadání přišla psychedelická část skladby s názvem *Mind Your Throats Please* s pulzujícím zvukem varhan a mixovaných zvuků. Zvuky se postupně zahušťují, až se zvuky příboje utichnou a skladba z ticha přes různé reminiscence přejde v 19. minutě do finální harmonické části s názvem *Remergence*, kde ještě jednou zazní pasáž varhan a houslí z úvodu, přidávají se další nástroje, avšak nástrojové přechody jsou již mnohem rychlejší. Když se ve 22. minutě přidá sbor, tak už o katarzní závěr není nouze a celá skladba nádherně vygraduje do klasického orchestrálního závěru.

Na druhé straně desky se nachází folková balada *If* od baskytaristy Rogera Waterse, klávesově-dechová nostalgická *Summer '68* od klávesisty Ricka Wrighta, progresivní blues-rocková *Fat Old Sun* od kytaristy Davida Gilmoura, který v této písni kromě kytary hraje i na baskytaru a bicí (doprovází jej pouze Wrightovy klávesy). Autoři skladeb si svá díla rovněž sami nazpívali. Poslední skladbou alba je třináctiminutová experimentální skladba *Alan's Psychedelic Breakfast*, inspirovaná ranními rituály jednoho z tzv. roadies kapely, Alana Stilese.

Pink Floyd vznikli v Londýně roku 1965 a v době, kdy v kapele působil zpěvák a kytarista Syd Barrett (rodným jménem Roger Barrett), hráli psychedelický rock. Po jeho odchodu v roce 1968 a výměně pozice za jeho nejlepšího kamaráda ze školy Davida Gilmoura inklinovali k symfonickému a progresivnímu rocku, přičemž lídrem se stal baskytarista a zpěvák Roger Waters. Po odchodu Syda Barretta skládali hudbu všichni zbylí členové, přičemž Roger Waters skládal zpravidla jazzové melodie s dominantní basovou linkou, Dave Gilmour bluesové vály s výraznou kytarou a Rick Wright zase psychedelické písně s klávesami. Kapela se původně jmenovala The Tea Set, avšak jednou hráli na hudební akci s kapelou téhož jména, a tak se přejmenovali. Syd Barrett kapelu nazval podle svých dvou koček Pink a Floyd, jež pojmenoval dle křestních jmen dvou bluesových zpěváků Pinka Andersona a Floyda Councila. Syd Barrett byl také hlavním autorem prvního alba Pink Floyd z roku 1967 *The Piper at the Gates of Dawn* (tedy Pištec u bran svítání, pojmenované dle knihy *Vítr ve vrbách* od Kennetha Grahama) s hitovkami jako *Astronomy Domine*, *Interstellar Overdrive* či *Bike*. Součástí amerického vydání byl i singl *See Emily Play*, nazvaný podle tzv. psychedelické školačky Emily Young, dcery poslance, jež se účastnila psychedelických setkání. Syd se netajil svou oblibou v užívání psychedelik (hlavně

LSD), což se projevovalo i na jeho koncertech (rozladěná kytara, repetice stále stejného akordu apod.). Kapele bylo údajně trapné Syda otevřeně vyhodit z kapely, tak nějakou dobu koncertovali bez něj, aniž by ho na to upozornili. Roku 1968 nahrávají druhou desku s názvem *A Saucerful of Secrets* a je zde ke slyšení přechod do prog-rocku (taky se zde Barrett autorsky podílí jen na jedné skladbě, zbytek je z pera Waterse či Wrighta).

Po soundtracku k filmu *More* (1969) vydávají téhož roku dvojalbum *Ummagumma* (koncertní a studiový disk), což v cambridgeském slangu znamená soulož. Rok nato vydávají výše popisovanou excelentní desku *Atom Heart Mother* a vyjíždějí na své první turné po USA. Roku 1971 vydávají album *Meddle*, kde opět celou jednu stranu zabírá 23minutová epická skladba (tentokrát bez orchestru), a to *Echoes* s táhlými kytarovými a klávesovými sóly. V roce 1972 navazují deskou *Obscured by Clouds*, jako soundtrack ke klubovému filmu režiséra Barbeta Schroedera s názvem *La Vallée*.

Poté přichází éra veleúspěšných koncepčních alb *The Dark Side of the Moon* (1973), *Wish You Were Here* (1975), *Animals* (1977) a rockové opery *The Wall* (1979, 2CD). Album *The Dark Side of the Moon* se stalo komerčně nejúspěšnějším albem kapely a druhým nejprodávanějším albem v historii hudby – prodalo se ho cca 50 milionů kusů, ale proslýchá se, že mnozí fanoušci si desku kupovalo dvakrát díky kvalitě zvuku, kdy si desku po neustálém přehrávání ojeli a pak si ji běželi koupit znovu. Jedná se koncepčně a textově o dílo Rogera Waterse s hity jako *Money*, *Time*, *Us and Them* o násilí a zbytečnosti války, či skvostné závěrečné *Brain Damage*, inspirované psychickými problémy Syda Barretta. Dnes již legendární obal s rozkladem světla vytvořila designérská skupina Hipgnosis.

Album *Wish You Were Here* (1975) obsahuje ikonickou poctu Sydu Barrettovi v podobě dlouhé instrumentální skladby *Shine On You Crazy Diamond*, která má 26 minut a kvůli tomu, aby se vešla na vinyl, musela být rozdělena na dvě části. Sydovi, který se dokonce nečekaně objevil u nahrávání alba (kapela jej bez vlasů a obočí nemohla poznat) je věnovaná rovněž titulní píseň. Hitovkou alba je song *Have a Cigar*, zpívaný britským folkovým zpěvákem Royem Harperem, který se víceméně náhodou v tu chvíli vyskytoval ve studiích v Abbey Road.

Po desátém albu *Animals* (1977), inspirovaném Farmou zvířat George Orwella a odrážejícím třídní kapitalistický systém (byznysmeni = psi, politici = prasata, občané = ovce), vydávají epic-

kou rockovou operu *The Wall* (1979), jež je opět víceméně celá dílem Rogera Waterse. Hlavním tématem je osamocení, jež je metaforicky vyjádřeno jako zeď mezi umělcem a jeho publikem. Na dvojalbu můžeme mimo jiné parádní vály (*In the Flesh*, *Comfortably Numb*, *Hey You* či orchestrální *The Trial*) najít megahit *Another Brick in the Wall Part 2*. Po ukončení nahrávání alba vyhazuje Waters klávesistu Ricka Wrighta z kapely pro údajný nezájem a slabý přínos. Roku 1982 byl do kin uveden i stejnojmenný celovečerní film režiséra Alana Parkera s animovanými sekvencemi politického karikaturisty Geralda Scarfa a Bobem Geldofem v hlavní roli.

Roku 1983 kapela nahrává temnější desku *The Final Cut*, kde se Waters vymezuje vůči tehdejšímu politickým vůdcům a vyjadřuje obavy z jaderné války. Veškerou hudbu i text napsal Roger Waters – deska měla taky původně vyjít jako Watersova sólovka. Po vydání desky, ač bylo komerčně úspěšné (na 1. místě v UK), nenásledovalo turné a členové kapely se věnovali svým sólovým projektům. Roger Waters roku 1985 z kapely odchází a oštěže lídra převezme David Gilmour. Roku 1987 vydávají album *A Momentary Lapse of Reason* a téhož roku probíhá soudní spor o název kapely vyvolaný Rogerem Watersem, tento je nakonec vyřešen mimosoudně ve prospěch zbytku kapely. Roku 1994 vydávají ve stejné sestavě koncepční album *The Division Bell* a o rok později živák *Pulse*. Z této doby si vybavuju masivní reklamu ve všech prodejnách zvukových nosičů doplněnou o blikající červenou LED diodu, jež byla i součástí obalu CD. V září 1994 vystoupili na pražském Strahově, kam přišlo cca 115 tisíc návštěvníků – kamarád ze základky tehdy utekl ze školy, aby se na koncert mohl dostat, za což si vysloužil sníženou známku z chování.

Každopádně kapela se poté víceméně rozpadá, příležitostně se schází, udobří se, zahráli na koncertu k uctění jeho památky Syda Barretta (zemřel roku 2006), avšak odděleně – Roger Waters sólově a zvláště Pink Floyd ve složení Gilmour, Mason, Wright, který umírá roku 2008, čímž zanikla naděje na obnovení kapely v její nejslavnější sestavě. Roku 2014 vydávají poslední desku *The Endless River*, sestavenou z instrumentálních kompozic a jedné písně (původně pro desku *The Division Bell*). V reakci na ruskou invazi na Ukrajinu ještě vydávají roku 2022 singl *Hey, Hey, Rise Up!* s cílem podpořit ukrajinský lid včetně veškerého výtěžku, jež šel na humanitární pomoc Ukrajině.

Honza Bartoň

DRÁŽÁK.CZ - RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ
UNDERGROUND / ALTERNATIVA / MINORITY

Překlady: William S. Burroughs

Mluvená verze *The Last Words of Hassan Sabbah* se objevila poprvé v roce 1981 na albu *Nothing Here Now but the Recordings* (Allen Ginsberg Project, 2014). „Last Words“ je text, který uvozuje knihu *Bojové instrukce* (Battle Instructions). Burroughs jej vytvořil v květnu 1960 a popsal jako „závěť Hasana Sabáha, která mi byla zjevena pod vlivem meskalinu“, a poslal jeho koncept nakladateli Daveu Haselwoodovi. Bylo už příliš pozdě na to, aby „Last Words“ zařadil do knihy *The Exterminator*, kterou se Haselwood právě chystal vydat ve svém nakladatelství Auerhahn Press. Burroughs pak zařadil „Last Words“ do druhého rukopisu, který 30. srpna 1960 poslal Haselwoodovi s tím, aby v Auerhahn Press vydal pokračování nazvané *EXTERMINÁTOR II* či *INICIÁTOR*. Burroughs nikdy nepovažoval text za hotový, rukopis průběžně upravoval a přidal několik dalších kapitol. Právě tento nikdy nepublikovaný Auerhahnův rukopis, jakož i další kapitoly, získal Oliver Harris a zkomponoval *Bojové instrukce*, vydané v roce 2020 nakladatelstvím Moloko Print.

Poslední slova Hasana Sabáha (The Last Words of Hassan Sabbah)

Oiga amigos! Oiga amigos! Paco! Enrique!
Poslední slova Hasana Sabáha,
Starce z Hory!
Slyšte má poslední slova, kdekoliv!
Slyšte, vy úřady, vlády, syndikáty, národy světa, všichni,
i vy, mocnosti stojící za tolika špinavými obchody
uzavřenými na nespočetných záchodcích,
jen abyste sebrali, co vám nepatří,
abyste prodali své syny, navždy! Abyste prodali půdu pod
chodidly dosud nezrozenými, navždy.

Nepředkládám slova chorobná, slova fetišácká, slova lásky, ani
slova Ježíšova odpuštění.
Nepřišel jsem vysvětlovat nebo dělat pořádek.
Co tu pohledávám s dělnasama, rákosníkama, opicema,
podvratákama, podržtaškama, s tou lidskou zvěř?
Proč raději nejdu na správnou radu a nedám si coca-colu
a někam to nedotáhnu?

Vysvětlíte, jak mohla krev, kosti a mozky stamilionů
námezdních dělníků
vycáknout do kanálu jak zelený chcanky!

Jen abyste vy, co sedíte představenstvech korporátů, mohli
používat těla, myslí a duše, které nebyly vaše, nejsou vaše
a nikdy nebudou vaše.

Máte nesprávné jméno a špatné číslo!
Pane Luce Getty Lee Rockefellerere.

Nedovolte jim, aby nás sledovali, neprozrazujte, co děláme!
Nepropalte jim dohodu s Venušany o rakovině, ne green deal

nevyžvaňte to,
katastrofa, nevyhnutelná katastrofa.
Krabí muži! Tasemnice! Střevní paraziti!
Líbí se vám Burroughs, to hrdé americké jméno?
Na co přesně hrdé? Chcete všichni přesně vidět,
na co je Burroughs nucen být hrdý?
Mayský figl, barnumské rozbíhavé lži,
podfuky s akciemi, kovová šidítka?
Dobrá pane Burroughsi, který nosíte mé jméno i má slova
dokonale skrytá
před zraky všech
na Times Square, na Piccadilly.
Přehrajte si všechno, přehrajte si všechno, přehrajte si to
všechno znovu!
Zaplatte všechno, zaplatte všechno, zaplatte za to všechno
znovu!

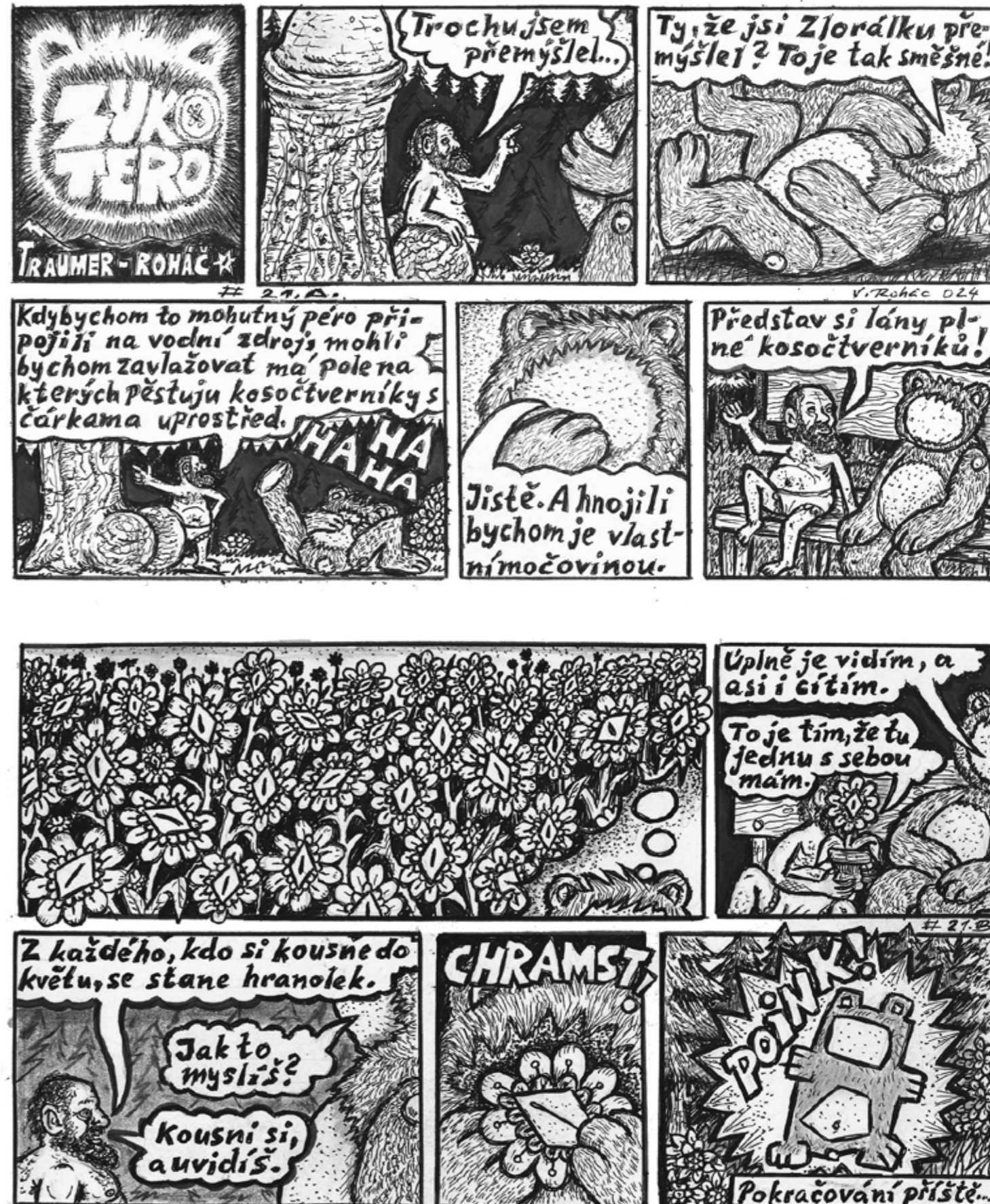
Slyšte má poslední slova, jakékoliv slovo.
Poslouchejte, pokud si ceníte těl, která byste nabídli k
prodeji,
všechny duše navždy, nakrátko,
na pár zbývajících minut, modří kovoví lidé –
nepropalte to.
Jsou tohle slova všech všemocných světových správních rad
a syndikátů?
Velké bankovní rodiny, francouzské, anglické, americké,
ubírají kyslík.
Chcete, aby to Hasan Sabáh vysvětlil,
aby dal věci do pořádku.
Máte nesprávné jméno a špatné číslo.
Pro tohle jste prodali své syny, navždy?
Půdu pod nohama dosud nezrozenými, navždy.
A spojit jméno Hasana Sabáha se svými špinavými kšefty.
Abyste prodali teprve počaté?
Mažu všechny návody a pokyny Starších z Minraudu,
navždy.
Mažu slovo, navždy.

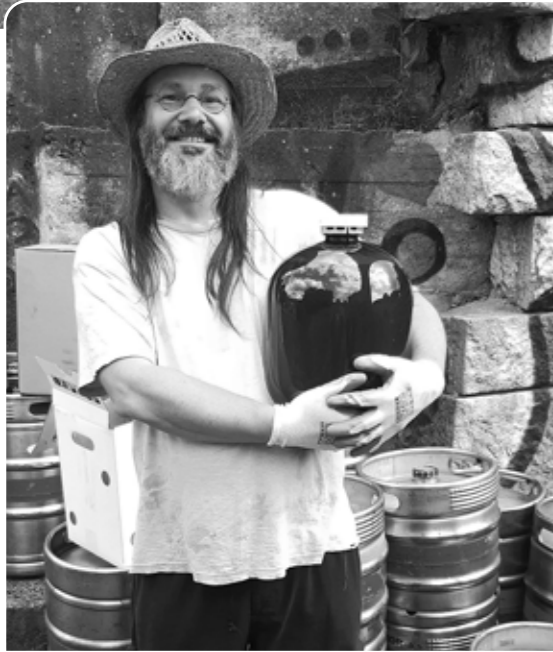
přeložil LETMEIN

fotografie Brion Gysin, Paris, October 1959

Komiks Traumer–Roháč:

Zukotero

Mikyho zápisník: Kam na dovolenou...?

Prázdniny, čas dovolených, relaxace, odpočinku. Vystává problém, kam se vypravit: zahraničí, nebo tuzemsko? Další zásadní otázka: „Za kolik?“ Nejlépe „za málo peněz hodně muziky!“ Velmi oblíbenou destinací se stalo Chorvatsko, letos se očekává návštěva až miliónu turistů z České republiky. Místo kun eura! A všude jen dražota! Chorvatsko nebrat! Na dovolenou na Jadran ani omylem. Nevím, jestli to taky sledujete, ale téměř ve všech médiích o tom píší. Nevím, snad to ani není ruská propaganda, ale spíše skutečné vlastenectví našich občanů – novinářů. Začalo to už brzy z jara a pokračuje to celé prázdniny. Ucpané dálnice tam i zpět. Vysoké pokuty na chorvatských silnicích, ale jen pro Čechy, domácí se tam od rána do noci prohání vysokou rychlostí v bavorácích ožralí a nic. Slibují hotel s výhledem na moře, a kulo-vý. Jídlo drahý a stojí za hovno. A smažák nikde v hospodě si dát nemůžete. Pivo cca 120, spíše 150 Kč, teplá a sračka. Všude lidí jak nasraných... Otočit se na pláži na druhý bok je téměř nemožné. Chcete tomu zamezit? Není problém, pronajmeme vám lehátko na celý den za 20 euro plus slunečník za další poplatek. Nechcete platit? Nezbyvá než vstát v pět hodin ráno a položit ručníky na pláž, ale musíte tam u nich být, jinak za takto zabukovaná místa hrozí pokuty. Takže jak do zaměstnání, střídát se na směny, kdo půjde ráno obsadit místa na pláži...

řve až do rána, nedá se usnout. U Zadaru sexuální maniak přepadá ženy. V moři u pláží se objevili jedovatí ohniví červi. Teď zrovna říkali v televizi, že Chorvatsko, Bosnu a Černou Horu postihl obrovský blackout. Na Hvaru hoří. Meteorologové rozšířili platnost výstrahy před vysokými teplotami a vznikem dalších požárů. Žraloka, co sežere českou učitelku na ostrově Krk, si novináři scho-vávají až na konec prázdnin.

A teď bacha, další problém, nebezpečí: olejové skvrny u pláží v okolí Rijeky. Prudce jedovaté ryby si našly cestu z Oceánie až na jaderské pobřeží. Vedle v kempu duní diskotéka, tuc, tuc, techno

Chcete u moře nějakou kulturu, muziku? Místní diskotéky nabízejí samé profláklé popíkové sračky v podání lokálních kapel. Tak se vypravme k nám nebo k sousedům na nějaký festák. Dovolená, víkend za přijatelnou cenu. Ovšem pozor, i v tuzemsku hrozí nebezpečí. Festák v Jihlavě, bouřka, padají stany, zranění. U sousedů na Slovensku na Pohodě taktéž. Říkali, že máme raději jet do Itálie nebo do Řecka. Jenže víte, jak to tam je drahý? A do Řecka jen letecky. A nikdo tam nemluví česky! Takže, vyserte se na cizinu, hurááá ke Skalákovi poslední srpnový víkend, festival Napříč – Konec léta. Stanování na louce zdarma, koupání v rybníčku, možnost se kropit hadicí. Pivo pitelné, jídlo za přijatelné ceny. Výtvarno, autorská čtení, divadlo, muzika, každý si jistě vybere ten svůj správný šálek kávy! A domluvíte se v pohodě, stačí u výčepu ukázat ruku a vztyčit jeden až pět prstů a říct: „Pivo!“ nebo „Bier!“
Těšíme se na vás!

Miky Marusjak, ilustrace Eva Macholánová

Zápisky básníka ulice: Jeden srpnový den

Mám kamaráda. Je zhruba stejně starý jako já a podobně jako já neměl moc pohodové dětství.

Před lety ho zlákala svoboda cestování. Nejdřív pěšky do Compostely a pak jako hipík žil po jeskyních na Kanárech. V Česku mu ale mezitím narůstal dluh na zdravotním pojištění.

A on pak musel udělat to asi nejdůležitější rozhodnutí v životě, vrátit se a jít opět do systému. Šel do insolvence, a i když to chtěl v průběhu oddlužování mnohokrát zabalit, povedlo se mu.

Poslední půlrok už nedluží nikomu ani haléř. Maká a našel si v Brně i samostatné bydlení, garsonku. Včera ho vidím s kolem před Scalou, drží v ruce cigaretu a přiznává se mi, že začal opět kouřit.

Že mu před týdnem zavolał jeho domácí s tím, že se musí do konce měsíce vystěhovat, protože chce tu jeho garsonku prodat. Prý má sám nějaké nenadálé finanční potíže. Pokud se vystěhuje do konce prázdnin, dostane dva nájmy odstupného. Pokud až v září nedostane nic. Tlačí na něho a tvrdí, že má dle smlouvy měsíční výpovědní lhůtu. Zítra se za ním má stavit a přijet mají i kluci z realitní kanceláře, aby byt nafotili. Rozebíráme to a zjišťuji, že má nájemní smlouvu na dobu určitou, kde dle občanského zákoníku měsíční výpovědní lhůta je bohapustá lež. Majitel to zřejmě ví, ale chce svého nájemníka co nejrychleji vylifrovat. Informaci si ověřuji i u známého právníka. Kamarád mě prosí, zdali bych za ním nezajel ho zítra podpořit, abych byl aspoň u toho setkání, že tu situaci moc psychicky nedává. Majitel garsonky za kamarádem přijel už s banánovými krabicemi. Musí si do nich své věci poklidit, aby to všechno hezky vypadalo na fotkách. Majiteli, který mně automaticky tyká, vmlouvám, že jsem nepřišel jen jako pomoc pro manipulaci s banánovkami a sděluji mu, jaká má můj kamarád práva, vyplývající z jeho platné smlouvy. Že sepsal smlouvu, která je v rozporu občanským zákoníkem, že tam kamarád může klidně zůstat až do prosince a také, že je i jeho dobrá vůle, pokud sem lidi z reality hodlá vpustit.

A hlavně fakt, že jej požádal o vystěhování v měsíci, kdy už tisícovky vysokoškoláků marně hledají privátní nájem či plac na koleji před nadcházejícím semestrem. A že tuto skutečnost by měla reflektovat i výše odstupného.

Do bytu vchází dva realitáři a hned se zdají býti pány situace. Ten holohlavější se mě ptá, zdali jsem právník a pokud ne, tak mě má kamarád „vyhodit.“ Tvrdí, že vypadám jako na drogách, že se mnou nechce mluvit, a že to vše proberou jen s mým kamarádem. Druhý muž, ze kterého se vyklubal fotograf, na kamaráda naléhá, že by měl pro něho dobrou nabídku, ale že mu ji kazím, ať mě vykáže. Že by možná sám ten byt koupil.

Kamarád je zmatený ze stresu z vystěhování (ač za dva roky pronájmu vše hradil bez prodlení), celou noc nespál. A trošku je mu i líto majitele, kterému věří vážnost jeho proklamované situace. A tak souhlasí s tím, že budu jen konverzaci přihlížet od dveří balkónu. Maklér si tam ale něco potřebuje přeměřit a utrousí, že si to se mnou nemůže fyzicky vyřídit, protože boxuje a šel by pak sedět.

Je odfoceno a majitel vytáhne telefon se slovy, že si mě musí taky vy-

fotit, aby mě ukázal své manželce. Nesouhlasím a žádám o vymazání. Odmítne, a tak si jej taky vyfotím. Realitní maklér se ptá, s jakým právníkem jsem situaci konzultoval, ale nechce ani prozradit jméno své firmy. Nakonec jej z něj vydolují.

Je pěkný pařák. A tahle diskuze s predátory realitního trhu mi na ledovém klidu nepřidala. U knihovny potkávám známého fotografa. Pravou nohu mu zdobí ortéza. Přetržená achilovka. Povídá mi o svém devadesátiletém tatínkovi, který teď leží v LDN. Volali si, když byl na dovolené v Budapešti, ale vždycky zavrčel, že všechno zvládá, ať si nedělá starosti. Když se za ním vrátil, bylo jasné, jaká udeřila.

Je dehydratovaný, vyhublý, upoutaný na lůžku. Volá sanitku. Pomáhá ho na nosítku vynést. Na schodech špatně došlápl, zvládl ještě bravurně parakotoul, ale achilovka rupla. Nahoře saniták jen tak tak držel dědečka a křičel, že už to dlouho nevydrží. No ale statečný fotograf se z posledních sil doplazil k rohu ulice, kde zával na kluky, co tam něco opravovali, a ti jim pomohli.

A tak sanitka, která vyjela pro jednoho, odjela naložená dvěma. Sedíme na zahrádce kavárny, fotí na telefon. A libuje si, že je tak aspoň víc nenápadný. Přes všechna ta trápení je přece léto. Pro básníky i fotografa to nejkrásnější roční období.

Ten den potkám ještě spoustu zajímavých lidí s touhou poslechnout si básničku.

Jedna žena se mi svěruje, že má od narození obě genitálie – mužské i ženské, a že ji každý druhý označuje za trans, a je pak ohromně obtížné danému člověku, přiblížit s čím vším se potýká intersexuál. Často má strach sama vyjít na ulici, že prý po covidu začali být lidé mnohem agresivnější.

Potkám taky Cukříka – argentinskou dogu, pro kterou jsem na přání paničky psal v zimě. A ta teď chtěla básničku, která by obsahovala podobná změkčení v koncovečkách slov jako ve slovenštině.

Kousek od Stojáka si jeden pán chce podruhé poslechnout mou písničku „s mrazákem“.

A než se vydám na rozjezd, pozve mě na ananasový džus jeden nešťastný chlápek. Na nose má hodně drahé obroučky a svěruje se, že se ním chce rozvést jeho o dvě desetiletí mladší přítelkyně. Pracuje jako developer a má slabost pro „mladé holky s pěkným ksichem a tělem“. S kamarádem pokukují po dvojici žen, které popíjejí opodál na schodech. „Na tu zrzku mám číslo,“ řekne mu a vytočí ji.

Dají se do hovoru nejdřív přes telefon, pak se smíchem zjistí, že na ni mluví ze vzdálenosti tří metrů. Prý je venku tak po deseti letech. Má trápení s malým synem, který dostal rakovinu.

Těsně před příjezdem autobusu ještě zazpívám za deset dřepů jednomu potetovanému mládenci, který taky prý skládá muziku. Ptá se mě, jestli je to opravdu můj text. Je nadšený a říká, že je skvělé, když někdo umí opravdu dobře psát v češtině.

Šimon – básník ulice

Důkazy: Krákor 14.–16. června 2024

Foto na str. 10–11: 1) René Žárovka, 2) Chór Vážských Muzikantov, 3) Pozdrav fotografa fotografovi, 4) Kabaret Doktora Caligariho, 5) I abstinent může být šťastný s Tchýní, 6) Eva Turnová, 7) Plum Dumplings, 8) Arnošt Motl hostem Evy Turnové a Tomáše Hradila, 9) Taková šáhlá rodinka, 10) Moderátorské duo Marek Sobola a Ivosh Krejzek, 11) Zátíši s pivem a dívkou.

Fotografie: Dušan Matuška, 3) a 10) Zdeněk Vykydal, 5) Honza Bartoň

Foto na str. 17: Die Retardovaný koksoplyn, foto Dušan Matuška

Podivuhodné necesty: Vni ven kde vjem synapsí je cest (vypravování o výpravě do bodu G, poutavého místa lidu libida)

„Tvé oči ve kterých putuji daly pohybům cest smysl od země odpoutaný“
P. Éluard

dcera psice bere to flopem po ekliptice necesty Chanel Gardénia G Deep Euphoria ganglie G fi fake forte plus

go to point G GDEŽE G...? G bod kde nit s nití se po/tká a protká vlídnost prudce pro/sumí strhalo se struhadlo strhujícím zpomalením

synopse synapsí s nima jí to neba šine si to tokání tkání beze všeho... ptáků cvrlikání ví ví ví...

tady zahýbá každá pěšinka hezky si to prošlapává zběžně něžně zbožně běh bělma hřeší očima věří víří bzdí brzdí brzy jazyk nazývá se báze háže mapě in/doktrinaci pod nohy

prozkoumává pochybností pohyb terénní vlny kam tak JAKO ta chvíle běží? Room Service od Vilhelm Parfumerie Clarins Eau Dynamisante D’Oranger a Nadia Narain Lua pár stříknutí a je hotová

asi je nedochvilná nechce přijít pozdě ale musí... cestu nezajímají slova některý slova jsou sice krásný pudově však tu půdu podupou

už je úplně ušláplá jiná ji odlíčí drtivě ji obejmě řvavou řevnivostí ukřičí šminky šišinky šepotem ji ucloumá

od hlavy po paty pozadu i dopředu potírá potřebu přídí v záď někdy přitlačí přikvačí rozňahná ji v soukolí to bolí...

nechoď napřed nebo tě vyvenčí zevní v ní to by se ta cesta do nitra pletla pak pod nohy otázky ou ou směr se ztratil pometla a pomlázka lásky

bodláky jsou hezký kytky takový píchavý stran sloučení je soužení vláknem složení když noha s nohou se samou snahou rozejde

tudy cesta nevede rozvede to nečekané radiálou obchvatu spěchej pomalu... rázem v ráži rázuji svérázně

strážně vážně nejsou vlašné švidrá řasa tak neposlušně výbušně švihle svižně š š š v tělo/cvičně strhal se šat řasenka značky švadlenka švarná

výběžek neběžnosti z toho počíná šišlat byla to opět obětavá šišinka zámořská namokřila se modře rudým mořem člunek pro-plouvá ploutev plodně šplouchá

po dně podnět z obou stran dlaň hrbetní třináctá komnata tření nové vládní nařízení má obsazeno to je nadělení

trámy tam i tam tříska v tříslu bližní košile jak kabát synapsí necesty nohavice se spustí outfit nové generace garde/robý G tady za/bere... senzační odhalení odhodlané slimáčice:

G TAM JE!!!

bu/lví G kdoví kde... sličná slečinka se nedala stran údajně neexistence bodu G dementi podala popírači G ať jdou do pičí ona to tak/hle ne-nechá

ona géčku věří stopro je někde ututlané

zakutaně toká soutokem a vůbec vůbec co je to za binec? kde je to G zalezlý?

„cesty jsou přímé a člověk se zatačí sám“
(V. Holan)

trochu ji to rozhodilo až to G potká tak mu dá co proto slina slimáčice cítí se volně jako pták zvolila si správně sešup ze stráně tepe taktovkou taktilní něco erektilního se tam tajně taktně tutlá

úhlavní slimejš tulák Q CSc. vědeckou erudicí erosu nechává se slyšet bodu G vjíždí do vlasů ex/pedicií od nuly na entou po stopě sliny sličné slimáčice

skluzavkou sliznice máčí se k soutoku třetího zemského ženského pólu slitinou nejvzdálenějšího s nejbližším nejdávnějšího s aktuálním erektivně aktivní gastropoda G konzultuje kluzkou expertizu

G je nadstavba něhy nadženy Naděždy naděje nadšení navždy promačkává promáčené G garanci G tma jak v ranci rozhozený pixely vrní v rozverném tanci sprostém jako řeč

magnetická křeč řekle se orkánem... to se řekne B jako BRAVO B má zkušenosti druhého sebe G – gradace grády garlic

(Už mi to jde... a co se týče bodů, tak nějaký body na přímkách zůstaly, jsou tam i bodyčky, ale roz-bodně v těch bodech se teda ne-najde G, o čemž já jsem přesvědčená, že tam je. Ale prý tam není. Psali to v ženských časopisech, je to tedy tak... v háji. Místo G si ubájí, ale nastupuje K, i když mám za to, že G bylo zavinutější a lépe lepivěji velkolepěji voňavé. K je takový roztabovačný ru-kama, vždyť se podívej, kde se usídlí takový široký K. Se z toho picnu teda, nemáme rády změny, proč právě protiprávně svérázně svéprávně právě teď, když je to takový nahnutý, ještě změni body? Kdo je jim na to zvědavěj? Píšou něco o orgas-mech, co já ví ví ví... ví já, proč do toho pletou orgasmy, kde se zase vzalo to slovo? Furt něký no-voty, nepatří tam slovo organismus organizované pře-přeorganizované? KDYBY slovo orgasmus bylo v básni B, hned se přetukne slovem jiným... není

to B náhodou sprostý slovo?)

aby sugerovalo cukrú B v krku za mandlemi B-bod stimulace B bouřlivé depthroat D jako deus penis hluboko ponořen (až po kořen)

očinevidně se nemůže k tomu správnému B dopracovat *(D – dá/lej, P – posuň se...)* porodní puťák pudu body bolu byly sečteny steny předstojná přidatná pohlavní přídatná podstatná

(N – neřvi, K – kulminace kopulace, no prostě každěj narýsovanéj bod má nějakou funkci, tlačítka taky mají svý funkce, akorát tlačítka to maj na sobě napsaný, tady to napsat úplně tak nejde, chápeš chápeš chápeš? ŠŠŠ...)

G se občas tváří jako by ho ani nebylo geist gas gazdiny G bod G byl pro/hlášen nezvěstným a bude neprodleně přejmenován trop básnického G ú/pěním útrob

...z čehož vyplývá že se geo G ze záhonku záhumenku nemůže vyplýtvat ani vyplet od/při/sunout G ne/lze za/přísáhle v/zrušit

(No a podle funkčnosti bodů jsou ty body abecedně pojmenovaný, možná že všechny narýsovaný body nemají žádnou funkci, jsou tam jenom JAKO, KDYBY se nějakej bodík rozbil, přenechá funk-ci tomu dalšímu nehybnýmu, kterej se rozbejbe a rozbije... bíúúú... To je vsady takhle, ale zvaž

to B náhodou sprostý slovo?)

Dýmem: Zvedni prdel

Vrcholí léto, okurková sezóna je v plném proudu a celé, údajně pod vládou Petra Fialy strádající, Česko je někde na dovolené, zahraniční zájezdy jsou vyprodány a opozdilci tak musí paběrkovat v nabídkách cestovek.

Dokonce ani Andrej Babiš není vidět. Tráví svůj čas asi na některém ze svých zámečků, které nakoupil přes offshoreové firmy, aby za sebou zametl stopy a mohl hrát roli starostlivého otce národa, bez něhož není možné žít, a jsou taková vedra, že jsem tuhle usnul na koupališti, namísto toho, abych věnoval svou pozornost slunícím se slečnám, dokud mne neprobudilo vlastní chrápání.

Jen Tomio Okamura, kterému teče do jeho bot parlamentního fašistického hnutí, počal strašit na plakátech s černochy se zakrvave-nými noži, neboť krajské volby jsou za dveřmi, tak aby mu někdo neuloupl perníčku z jeho fašistické chaloupky.

Měsíční noviny

B-, když je bodů víc než písmen, jsou pak ty body duplicitní? Nebo boduješ blava nehlava? To se taky může občas stát, ale je dobré ve všem dělat pořádek, tak by to abeceda chtěla pěkně popořá-dku a mít v tom jasno.)

abecední aplikace couvají do epilogu...

(Nový notový řádek binec a ne, že si někdo napí-še, že bod G neexistuje. To G zdá se být úderný písmeno, já bych ho tam nechal/a-však ono na něj taky přijde řada. Až ono se to všechno posere, tak budeme rádi, že nějaký Géčko máme v záloze. Asi si najdu to K, jen jestli to nejsou Kecy kultu K.)

Jak se z G stalo K a co za/přičilo pře/jmeno-vání, proč i je/ká celá abeceda?

(Úplně jsem se z toho opotil/a-no, musí se u těch bodů chodit, 10 kroků tam a zase zpátky... a/se-šlápnout plyn; nepsat vagina místo vakcína a tak dál.... Tak to jsem teda doopravdya/ž budu úplně rozkvetlá jelenice... bych si vykotlala díru do země a tam to přečkala?!)

léčky na líčka doličné dotýčnosti ne/lze tolerovat Gé je dost pro všechny... G tam je... taje zázrak nelze vykloubit KDYBY se G neotáčelo na obrtlíku

zvuk spolkne ucho sebou trhne ucho ohluchne nádoba puk/ne vilnou dochvilností všude by G cpala

copak o to... G tu situace mezní KDYBY nestrkala do toho nos věčnost do/čas/nos/t a věčnost do mezi a strání

lék na úlek důlek hop a skákej dále

dálka počká mezi rty se plazí do sebe běž a spatří neběžnost ti patří jazyk se potácí obojetně retně korektně objímá jak obojek

jekem objektu šepot ššš drzý gordický G gramlavá gramatika gradace hmatem namátky údajnosti nos ohrnuje hrmu grumulas G dyslektické dialektiky

glamour gloria granule gejša gruntuje genitál (god is god garlic) gró shrnutí en gros souhrn point

riot fatalizmu fantazie bod po bodu až k brodu zjitření vzbouřeného přílivu přítulnosti protějšiho břehu pointilizmu gloria G G G...

bylo nebylo G zpěvné jak přeje a taky tak ne/hmatné a velkolepě lepivé zavile zavinuté ve velodromu generator G by shořel ani haptický dron by ho nedohledal

a tak dál...

JAJN & kol.

Filmové okénko: Traumerův sloupek: Nádrazí

Rivalové

sportovní drama (režie: Luca Guadagnina, 2024)

Topolovy romány jsou jiné než běžné romány. Tuto knihu jsem vynikající artové drama z tenisového prostředí. Když jsem viděl trailer, říkal jsem si, že téma milostného trojúhelníku už je vyčerpané. Nebylo. Režisér je krásně spojil se soutěživostí a tenisem. Skvělé a uhrančivé.

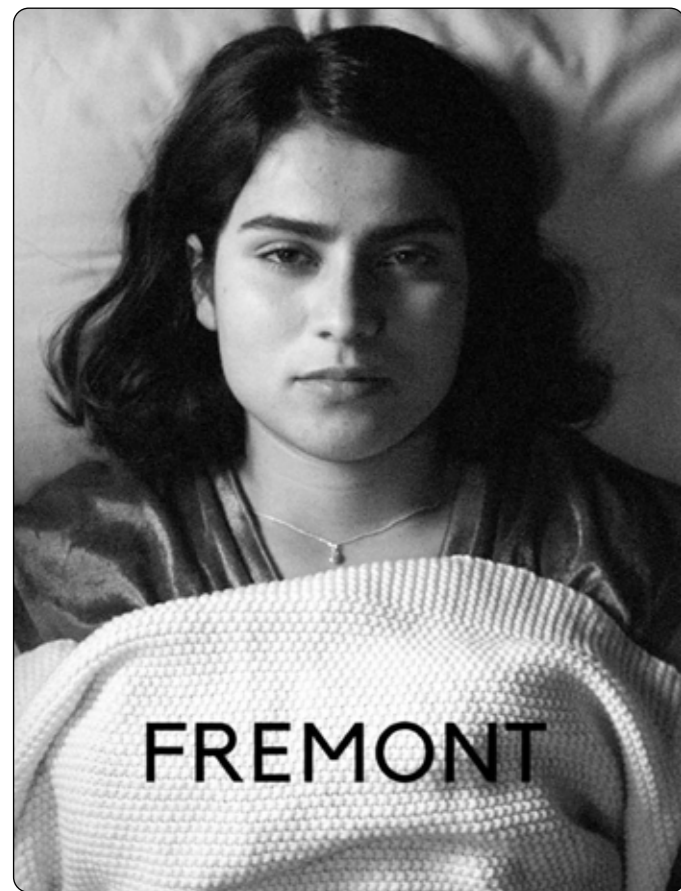
Dokonalé dny

drama/komedie (režie: Wim Wenders, 2023)

Výborná oslava obyčejného života. Čistič toalet v Japonsku. Nelze si nevzpomenout na Jarmusche a jeho obyčejného řidiče autobusu/básníka Pattersona. Jenomže Wenders tyhle filmy točil dávno před Jarmuschem. Z filmu člověk odchází protkán láskou k životu.

Fremont

drama/komedie (režie: Babak Jalali, 2023)

Každý z nás unese jen určité množství deprese. A když jsem viděl téma filmu – afghánská uprchlice v USA – tak mě to vůbec nelákalo. Chyba. Ano, tenhle film rozhodně není čistokrevná komedie, ačkoliv má spoustu vtipných a komických momentů. Rozhodně to ale není jen zachmuřená depka o těžkém životě migrantů. A přeci jen, jak často se podíváte do afghánské komunity v USA? Je to zajímavý vhled s dobrým scénářem a hereckými výkony.

Vojtěch Landa

Traumerův sloupek: Nádrazí

Kvůli bolesti hlavy šel pomalu. Připadlo mu jako by ho někdo přes noc skřípl ve svéráku. Spal špatně, a tak vyrazil hned nad ránem na první vlak. Těšil se na svou postel doma. Těšil se na povíkendovou pohodu, na ten blažený rajský odpočinek během pracovního týdne. Protřel si oči a odplivl na zem. Zbývalo ještě pár kroků.

Na nádraží se na chvíli posadil na starý patník, který již něco pamatoval. Minimálně alespoň dobu před jeho kocovinou. Pomyslel si, že by to chtělo nějakého toho vyprošťováka, a tak uvítal, že dveře nádražního bufetu jsou v tak brzkou hodinu otevřeny. Ve vzduchu cítil vlhkost letního rána a ve své hlavě spalující postalkoholový žár. Obojí dohromady bylo jeho nejtemnějším peklem. Všiml si několika přioopilých maníků s voskovými kelímky postávajících nedaleko na peronu u kolejí.

„Dobře den. Dejte mi jedno pivo,“ sdělil své přání výčepnímu, který mu ho bez jediného slova splnil. Jen co se ale podíval do kelímku, otrásl se nechutí.

„Co to má znamenat? Plavou vám v tom žabince,“ řekl našťavaně výčepnímu. Ten chytil jeho kelímek ve snaze přitáhnout ho zpět k sobě a prohodil ledabyle: „Nechceš? Neber!“

Traumer se kelímku nevzdal. Mávl volnou rukou horkým vzduchem a odešel ven před bufet. Dal si prvního loka. Nebylo to až tak špatné. Co by taky mohl chtít po včerejší smrti piv, vína a panáků. Sedl si na lavičku prorostlou mechem a oddal se sladkému snění.

„Hej paně,“ zaslechl po chvíli a na levém rameni ucítil dotyk vlhké ruky. Z druhé strany se zase jiná ruka dotkla jeho kolena a z toho stejného místa ucítil i silný závan alkoholových výparů.

„Hej paně,“ ozvalo se znovu zleva, a tak otočil tím směrem hlavu a uviděl jednoho z oněch opilých maníků, kteří původně stáli na peronu. Druhý z nich stále svojí mužnou pravici zahřívá jedno z jeho kolen.

„Dobré ráno, pánové,“ pozdravil je a po pár vteřinách mlčení se jich zeptal: „Vy jste homosexuálové?“

„Ne paně, my kočovnyky,“ řekl ten střízlivější.

„Hmm, kočovníci, a kde máte své povozy a koně?“ ptal se dál.

„Dněs bez nych kočujeme s lokomotyva sem a tam,“ bylo mu odpovězeno.

„A opravdu nejste homosexuálové?“ snažil se ujistit.

„Ne paně, to neé, jeden můj sestřenice je sice trans, ale to výjimka. My opravdu prostý kočovnyky,“ byl ujištěn.

„Mohli by sme se vas paně na něco spytat?“ padla podstatná otázka.

„Můžete,“ řekl Herman a dodal „Ale nevím, zda budu moci vaše dotazy adekvátně zodpovědět.“

„Máme tu mykrofilm. Pošpionyonažny. Od tajnej rozvedky ze zapada. Je na ňom pórnó.“

Kúpité?“ nedal se odbýt ten stále ještě střízlivější.

Traumer upil další hlt ze svého piva, oddělal zpcenou, chlupatou ruku ze svého kolena a s úsměvem na tváři poznamenal: „Nevím, co bych si s takovým materiálem počal. Jak bych ho mohl v budoucnu pro své potreby využít.“

„Stače na vašých hodzyna paně dáť obe trafyka na dvanástku a mykrofilm se samo dekoduje a možno jeho tyč hned honyt,“ zaskřehotal hrubým hlasem opilejší kočovník a střízlivější zamával krabičkou s údajným mikrofilmem Hermanovi před očima. Ten se postavil a řekl v rámci sledování příjezdu vlaku: „Děkuji vám pánové za vaši skvělou a lákavou nabídku, ale raději si v knihkupectví koupím knihu veršů. A teď mne prosím omluvte. Musím odjet tímto prvním vlakem zpět domů.“

Poté pan Traumer pomalu nastoupil do nejbližšího vagonu, a ještě než z okénka vyhodil prázdný kelímek, zamával svým novým milým přátelům. „Mohls nam tady aspoň něchat ta tvoja pekna pozlatena hodzyna, pyčo,“ volali na něj oni a také mávali.

Herman Traumer se za Vámi moji draží čtenáři vrátí v příštím čísle novin Uši&Vitr ve sloupku s názvem „Zvůle moci“.

I. K.

Uši a Vitr

Důkazy: Krákor 2024

Měsíční noviny

Svjet podle Květuzora

O snášení

Ženská je něco jako abstinent. Dost zlý na dnešní večer a stejně nemám za co, pomyslel jsem si.

Pak bylo asi půl čtvrtý ráno, když začal vysírat, byla ještě tma jako dehet, drůbež přej dala dávno *Stille Nacht, Heilige Nacht*, však kokrhel béká v nepravděpodobně nepravidelnejch intervalech a přiváděl mě na pokraj bésnosti. Co se zmrdem? Co s ním počít, jak s ním zatočit? Krkem mu kroutit? Držku mu rozbít? Navábil jsem ho zpěvem Marseillaisy, naložil jeho namyšlený opeřený maso do Papinovy Bastily debila a dusil ho na Veuve Clicquot Ponsardin Brut, ročník 82, blbečka. Pak se mi konečně podařilo v klidu si podlachnit cabana hore dole a na chvíli nebýt.

Probudilo mě hlasitý kvokání a ukřivděný přikvokávání. Slepíci tribunál matek s dětmi. Vdovy s ratolestmi mě propichovaly těkajícíma vočičkama. Těmi neúprosnými, sadistickými, krutými a současně upřímně neupřímnými, až dechberoucné dementními pohledy bez víceč, zobany jako hrůzné trumpety se rozpínaly a scvrkávaly, aby troubily závěrečnou fanfáru. Čepýřily se a pýřily, kvočnám padalo peří, kuřatům chmýří. Ony byly k neutěšení a já přikován k bidlu, jako Prometheus, jsem si připadal, klepaje se o své dávno tvrdé játra, zlomený srdce a černý plíce. Celej můj zpackanej život jen kvočny, kdákaly a kdákaly. Kdákaly do šíře, do dále a já se za téma jejich božskejma kundama honil jako ten kokot na Veuve Clicquot Ponsardin Brut, ročník 82! A ony mi nikdy nedaly pokoj, neměl jsem nikdy chvíli klidu, zdementněl jsem, jen kunda, piča, mrdat, anál, do huby. Brněnskej trojboj rozsévat do všech končin světa. A teď to mám. Nemožno úprku, obrany, ba i sebemenšího pohybu, jen očekávání zobanu v mase a očekávání v očekávání pro další bolest a zklamání. Zase jen kdákání a kdákání. Do hloubky, do výše jen kdákání.

Jistěže jsem ty potvory mordoval. Nedalo se to vydržet. Námluvy skvělé, jebačka nadpozemská, výstřiky olbřímí, ale furt dokola, sotva měla nějaká pocit, že si mě omotala kolem své mokré kundy, začala vyměšlet, vybádat a projevovat se. Tak jsem ji zamordoval, co se taky dalo už jinýho počít, když jsem byl z ní zase bésný. A tak furt dokola. Tribunál se za čas začal usnášet. A když byla vejce v podestýlce, pravila ta zřejmě nejvyšší šarže slepičího, již matriarchátu: *kvok*.

Zvolal jsem k oblačnosti: *Pane, nic nečistého nikdy nevbázelo v ústa má*. Začalo vůkol kvokat to a troubit, ušní bubínky bubnovaly mi na funus, prostorem poletovalo slepičí peří, ba kuřecím chmýřím a kuřinci celičký prostor zdál se být beznadějně protkán, jako ve vyšívané dečce se slepičími motivy, připadal jsem si.

Pak rozestoupila se mračna, otevřela se ozónová díra a On Majestát pravil: *Co jest, Bůh očistil, neměj ty tobo za nečisté. Květuzore, Květuzore, vytěšni ten trus, už ti jede autobus*.

Motiv: Květuzor Škvírkó
Překlad z Květuzorštiny: Ymanuel Houslička
Ilustrace: Chlast

Akce:

My sweetheart killed a bad guy
George Silverman and The Mask

Šimon – básník ulice

Milena Orsi

Adéla Polka & Šimon Sáva

Housekeepers

Erik Daniel

Kabaret Galaxie Ž1-TO

Cermaque

Nadívaný skřivánek

POTULNÝ DĚLNÍK

23. ročník festivalu poesie

18. – 19. 10. 2024

Unleaded Coffee, Brno

Hybešova 46, vstup 300/den, 500/oba

pátek od 17.00, sobota od 19.00

www.spodniproudy.cz

EARS
& WIND
RECORDS

Jiří Šimsa & Ťovajz & spol.

Milan Daniel Dlabal

Margo Kolář-Hotz

Martin A. Štvrtecký

Ivan Motýl & přátelé

František Hruška

Plum dumplings

Havárna

PETR HRUŠKA & ŤOVAJZ&SPOL., EL EL

Hospoda U Musea – Ponorka, 1. máje 8, Olomouc, 3. října 2024

KONCERT V PONAŘE

Ponava cafe, Lužánecká 3, Brno, 4. října 2024

Petr Hruška & Ťovajz&spol., Sperm bankers

HOMÉR'S MEMORIAL

Unleaded Coffee, Hybešova 46, Brno, 10. ledna 2025

Balet československého rozhlasu, Noví kumpáni, Koe, a další

podrobný program a eventuelní změny: www.spodniproudy.cz

Předplatné:

Uši a Vítr vychází k výjimečným akcím 5× do roka:

01. Homér's Memorial – leden

02. Festival spodních proudů – březen

03. Krákor – červen

04. Napříč – srpen

05. Potulný dělník – říjen

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ JE 300 Kč (PĚT ČÍSEL).

Předplatitel získává automaticky nárok

na bezplatné osobní vyzvednutí příloh k rozšířenému číslu

Cena normálního čísla je 40 Kč/pivo

Cena rozšířeného čísla (CD, nebo kniha) obvykle 100 Kč.

Kontakt pro předplatné: igor.latal@botmail.cz

Archiv grátis: spodniproudy.cz

Oheň na střeše:

Ve věku 60 let zemřel Luboš Džurík, trenčínský hudebník a spisovatel, manažer kapely Chór vážských muzikantů. ●●● Lidové noviny v tištěné podobě s koncem srpna skončily, byly vydávány od roku 1893. ●●● Vladimír Putin zjednoduší pomoc cizincům, kteří se rozhodnou vystěhovat do Ruska. ●●● Potvrzení přítomnosti mikroplastů v penisech přichází jen pár měsíců poté, co byly tyto znečišťující látky zjištěny ve varlatech a spermatu. ●●● Kandidát umělé inteligence AI Steve do britského parlamentu neuspěl, voliči zatím upřednostnili kandidáty z masa a kostí. ●●● Rusko chce sexuálním menšinám odebrat řidičský průkaz. „Odhalit zvrhlíky na silnici je snadné. Milují jízdu po krajnici, tónují si přední skla, jezdí s obrysovými světly a v dopravních zácpách naplno pouštějí svou stupidní hudbu. Někteří sodomité jsou také milovníci hlasitých výfuků,“ odůvodnil nutnost zásahu proti LGBT řidičům poslanec Molonov. ●●● Ve věku 74 let odešel na druhý břeh český básník a písničkář Oldřich Janota. ●●● Experti ze zdravotnické aplikace NowPatient tvrdí, že nejmenší penisy ze všech Středoevropanů mají Češi. ●●● V Příčovech na Sedlčansku proběhlo již tradiční Vlastenecké setkání, zahrál i Jaromír Nohavica. ●●● V soutěži 1839 Awards měly soutěžít i snímky vytvořené AI, jednu z AI cen ale vyhrála skutečná fotografie. ●●● V tureckém městě Cankiri silný vítr strhnul minaret místní mešity. ●●● Jedinou věcí je spáchat harakiri a odstoupit, vyzval Bartoše senátor za ODS a první náměstek primátora Teplic Hynek Hanza. ●●● Řitní trhlina je jedním z problémů, který si můžete přivodit vlastní chybou. ●●● Jednadvacet ejakulací měsíčně je minimum pro každého muže, aby přešel rakovině prostaty, publikoval americký vědecký časopis Clinical Genitourinary Cancer. ●●● Američanka Lisa Sparxxx získala na mistrovství světa v Gangbangu ve Varšavě prvenství za osušených 919 partnerů za den.

Φ&Γ

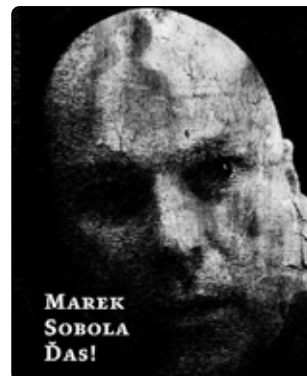
Novinky Ears&Wind Records:

MILAN JAN ERBEN

Hroznů lisovals

říjen 2023, 104 stran

MAREK SOBOLA

Ďas!

prosinec 2023, 216 stran

LIBOR POSPÍŠIL

Nějakým způsobem

leden 2024, 84 stran

MÁJA ČMELÍKOVÁ

Pro Šimona

březen 2024, 70 stran

K dostání na e-shopu drevencakada.cz
Na festivalech a klubových akcích.

Tiráž: Uši a Vítr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Hausmann • přispěvatelé: Míky Marusjak, Vojtěch Landa, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach, Šimon – básník ulice, Václav Roháč, Michal Šanda, Květuzor Škvírkó, Erik Daniel, Richard Pecha, Vratislav Brabenec, Miroslav Václavěk, Eva Macholánová, Dušan Matuška, Zdeněk Vykydal